

Lieve gemeente,

Wat gebeurt er op dit moment in ons land en wat is er allemaal aan de hand?

Er wordt door de regering een avondklok ingesteld en op verschillende plekken in Nederland breken rellen uit.

In de afgelopen week zagen we hoe veel jongeren hun onvrede uitten met rellen en plunderingen.

Her en der werden vernielingen aangericht tot bij een ziekenhuis aan toe.

Ik denk dat de rest van Nederland verbijsterd heeft zitten kijken wat er in vredesnaam aan de hand was.

Is dit de manier waarop jongeren met woede en frustratie omgaan en hoe zal dit straks verder gaan?

Op wat voor manier staan zij, nu en in de toekomst, in de maatschappij?

Wat voor samenleving gaan we naartoe?

Maar we hebben in de afgelopen weken ook een heel ander geluid van een jongere gehoord.

In Amerika sprak bij de inauguratie van de nieuwe president Joe Biden, de jonge zwarte dichteres Amanda Gorman.

Zij sprak over verzoening en eenheid.

Zij riep de Amerikanen op zich niet meer te laten leiden door wat hen scheidt maar om de kloof die er is te dichten.

Het was niet meer: Amerika eerst, maar eerst de verschillen opzij zetten.

Voor een betere toekomst moeten eerst de verschillen opzij gezet worden.

Het waren woorden van hoop.

Het ging over licht in een uitzichtloze nacht.

Dat ook toen we verdriet hadden, we bleven groeien

Dat ook toen we pijn hadden, we bleven hopen

Dat ook toen we moe waren, we bleven volharden

Het is precies de boodschap die we ook in de Bijbel kunnen lezen.

In de verhalen van het Nieuwe Testament over de hoop die Jezus aan mensen geeft.

En in de verhalen uit het Oude Testament, die gaan over gewone mensen in gewone situaties.

Mensen waarvan we niet weten of ze al dan niet werkelijk geleefd hebben.

Maar waarvan we wel weten dat we ons in hen kunnen herkennen.

En daar kunnen we ons voordeel mee doen.

Want deze verhalen kunnen ons ook nu, in de verwarrende tijd waarin wij leven, bemoedigen en we kunnen ervan leren.

Zoals het verhaal van vanmorgen, dat gaat over moeilijke en uitzichtloze situaties en waarbij in dat donker toch altijd weer lichtpuntjes verschijnen.

We lazen over Jacob en over twee momenten waarop hij op de vlucht is van het ene gevaar naar het andere.

U kent het verhaal wel: Jacob had op slinkse wijze de zegen van zijn vader Isaac ontstolen aan zijn oudste broer Esau en nu was hij voor hem op de vlucht, omdat hij bang was dat Esau hem zou doden.

's Nachts is hij alleen, ver van huis en op de vlucht van het ene gevaar naar het andere, want hij weet niet wat hem nog bij zijn oom Laban te wachten staat.

Hij stopt voor de nacht op een plek waar alleen maar stenen zijn en daar krijgt hij een droom, een openbaring.

Een inzicht dat hem hoop geeft.

Hij ziet engelen op een ladder naar de hemel en hij hoort de stem van God.

En in het tweede fragment is hij opnieuw op de vlucht, maar nu voor zijn oom Laban en hij is doodsbang om zijn broer Esau weer te ontmoeten. Op dat moment worstelt hij 's nachts met een onbekende vreemdeling. Het is opnieuw een moment van openbaring voor hem.

Het zijn beslissende spirituele ontmoetingen in het leven van Jacob en ze gebeuren op tussen-momenten.

Momenten dat Jacob in beide richtingen gevaar loopt.

Er is gevaar waar hij vandaan komt en er is gevaar waar hij naartoe gaat.

En juist op zo'n moment en op zo'n plek waarop hij op zijn kwetsbaarst is, op een dieptepunt in zijn leven, daar ontmoet hij God.

Daar vindt hij de moed om verder te gaan ondanks alle gevaren van zijn reis.

Wat Jacob van de 3 aartsvaders zo bijzonder maakt is dat het hem lukt om steeds weer uit het dal op te klimmen.

Om moed te vinden en verder te gaan.

Wanneer wij een test doen om te kijken hoe goed onze gezondheid of onze conditie is, dan wordt er niet gekeken hoe ver of hoe hard we kunnen lopen.

Maar er wordt dan gemeten hoe snel we na een inspanning kunnen herstellen.

Gezondheid en conditie worden afgemeten aan de kracht van herstel.

Hoe snel of hoe goed kunnen we ons herstellen na een crisis.

Die vraag kan ons op dit moment ook bezig houden.

Hoe kunnen we en hoe kan onze samenleving weer herstellen na de Corona crisis.

Kunnen we volhouden en blijven geloven in herstel?

Kunnen we ook op een dieptepunt in ons eigen leven blijven geloven in een goede afloop?

En kunnen we daarna weer herstellen?

En als we nu naar Jacob kijken, wat maakt hem nu zo uniek in vergelijking met Abraham en Isaac?

Wat zouden we van hem kunnen leren?

In de Bijbel leren we Abraham kennen als een rustig persoon, die kalm blijft, zelfs bij de grootste beproevingen, bijv. toen hem gevraagd werd zijn zoon te offeren.

En Isaac is meer teruggetrokken en op zichzelf.

Maar Jacob was iemand met veel grote emoties: zoals angst, we hoorden hoe bang hij kon zijn, en liefde, hij hield veel van Rachel en van haar zonen Jozef en Benjamin.

Hij leefde langer in ballingschap dan de andere aartsvaders.

En hij kreeg veel te verduren in zijn leven.

Het verlies van zijn geliefde vrouw.

Zijn favoriete zoon was gedurende 22 jaar afwezig, zodat hij dacht dat die dood was.

Maar Jacob hield stand en hij hield vol.

Midden in de duisternis waarin hij zich bevond, hield hij vol.

Van alle mensen die we in Genesis tegenkomen was hij de grote overlevende.

Ondanks alles wat hij te verduren kreeg in zijn leven, lukte het hem om steeds weer op te staan en verder te gaan.

En onderweg op die hele ingewikkelde en lastige levensreis op het dieptepunt, ontmoette hij engelen.

En of ze nu met hem aan het worstelen waren of de ladder naar de hemel beklommen, zij verlichtten de nacht waarin hij zich bevond.

Zij brachten licht in de duisternis.

Wat we van hem kunnen leren is het vermogen om te overleven en te herstellen.

Proberen, vallen, bang zijn en toch doorgaan, dat is wat we van Jacob kunnen leren.

Het zijn lichtpuntjes in het donker.

Wanneer we op de laagste punten van ons leven het niet meer zien zitten, dat we dan toch het vertrouwen mogen houden dat we kunnen herstellen.

Dat er altijd hoop en uitzicht is.

Zoals Amanda Gorman ook zegt in haar gedicht:

We kunnen ons afvragen wanneer we ooit licht zien in deze eindeloze nacht.

En toch komt er altijd weer een dageraad.

Waarin we verder kunnen en de heuvel kunnen beklimmen als we maar durven.

Want er is altijd licht.

Als we maar dapper genoeg zijn om het te zien en

Als we maar dapper genoeg zijn om het te zijn.

Amen